

ЗБОГОМ СТАРА ПРИЈАТЕЉИЦЕ

Мудри људи рекоше: „Сваки почетак је тежак.“ Схватих да је то истина оног дана кад уђох у црвену тврђаву знања. Било је то једног кишног јутра, сјећам се као да је јуче било, и онда... Немогуће! Зар су већ прошле скоро четири школске године!?

На траг у садашњост. Ево нас сада, поносна стота генерација која ни пред чим не посустаје. Пут је био напоран, али успјели смо. Неки храбри борци су поклекли на путу према слави, али њихова борбеност неће бити

трудом измјенимо набоље овај свијет? Одговор је потврдан, али се нажалост не може ничим спровести. Можемо провести године у овом сизифовском послу не налазећи рјешење. Све у свему, (није зачин Ц) вриједи покушати.

Нажалост, ако се поново вратимо у садашњост пријетићемо да је за неке од нас патња већ почела. Само због једног прекорачења дате нам слободе одговарамо за стогодишњу кривицу. Витезови округлог стола су се

договорили да изврше једну од најстрожих казни на непослушној раји, док су повлаштени слојеви остали (по обичају) поштеђени и спашени од голготе. Сам краљ Артур је тражио најстрожу казну, али је храбрим иступањем сер Ланселота и још неких храбрих витезова казна ублажена.

Шта је било било је, а на младима свијет остаје. Ипак, драго нам је јер ће сјећања, успомене и мисли сваког од нас остати сачуване у једној цигли међу читавим морем других. Та цигла, тај црвени грумен опеке остаће ту да свједочи о прошлости и да указује на могуће грешке. Та цигла ће бити темељ, носач за све остале које ће се уградити у ову животну школу.

Једног дана, кад и ми оснујемо своју породицу и када схватимо „како је бити родитељ“, наше сјећање ће изблиједити и остаће само растргане ријечи чудног значења које нећемо разумјети. Онда ћемо се запитати:

Да ли смо икад били млади? Нећемо моћи схватити ни нашу дјецу ни читаву „нову омладину“, њихове интересе, идеје, музику, дјела. Све ће нам то бити страшно и опет, по обичају, кривићемо за то западну културу и њене зле намјере. Бићемо исти као и они од којих смо се увијек жељели разликовати – бића без снова и маште, утопљена у огромно сивило данашњице док чекају, ћутке, крај свих мука.

И тако пролази дан за даном, а ми и даље мислимо о ономе што нас чека. Скренимо нашу пажњу на веселије ствари – матурску вечер(у), пјевање Гаудеамуса и могућу екскурзију. А када, без наде у повратак, изађемо на врата, остаће нам само једна ствар на срцу коју ћемо морати претворити у ријечи:

Збогом стара пријатељице.

заборављена. И док ми уживамо у стеченој слави не примјећујемо да крај наше владавине већ куца на наша врата. А кад се све заврши, и матурски испити и матура, од свега нам остаје само један комад хартије који зову диплома. Бивамо препуштени сами себи и овом окрутном свијету од којег смо донекле били заштићени у старој тврђави. Почиње очајничка борба за опстанак и „могући“ успјех.

На срећу, некима ће и даље бити лијепо, јер је њихова судбина одавно исписана златним словима на вратима живота. А за нас, остале смртнике остају само лијепа сјећања и окрутна стварност. Онима који успију завршити факултет остају године чекања у ријечи људи изгубљених лица и угашених очију. Једина нада им је она, добро позната, моћна пријатељска рука која ће их изнијети на површину гдје ваздуха има за све. И тако напредујемо у веселу будућност...

Док овако размишљам, мучи ме једно вјековно питање: Да ли се може ишта урадити да нашим дјелима и